

[Arbejdsministeren]

re ud fra mange synspunkter. Kan det skabe flere job? Ja men lad os tage en analyse af det. Hvad kan vi gøre via den teknologiske udvikling? Og hvad er det egentlig, arbejdsmarkedets parter selv ønsker? Vi så jo her, da overenskomstforhandlingerne startede, at nogle forbund lagde meget hårdt ud og krævede en enorm arbejdstidsforkortelse. Men man endte med at sige: samme arbejdstid; det, vi foretrækker, er faktisk en lønforbedring på 4 pct. fremfor en arbejdstidsforkortelse. Jeg tror, at det, vi har brug for, er at finde ud af: hvad er arbejdsmarkedets parter – både lønmodtagernes og arbejdsgivernes – reelle ønske i denne sag, også ud fra de givne økonomiske vilkår, som vi nu lever under, fordi den vestlige verden er i en krisesituation?

Forhandling

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige tak til arbejdsministeren for svaret på forespørgslen, som jeg synes indeholdt mange interessante synspunkter, selv om man vel ikke kan hævde, at der egentlig var et forsøg på at besvare det, ministeren blev spurgt om. I forespørgslen står der:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om behovet for en arbejdstidsnedsættelse og en bedre fordeling af arbejdet set i relation til de foreliggende prognoser for beskæftigelse og arbejdsløshed?«

Jeg tror, jeg var arbejdsministerens mest opmærksomme tilhører under hendes svar her, og der var, så vidt jeg forstod det, ikke noget svar på det spørgsmål. Men jeg vil ikke udtrykke utilfredshed med arbejdsministeren i den anledning, for jeg tolker arbejdsministerens manglende svar på dette spørgsmål således, at arbejdsministeren – som kender tallene – i virkeligheden er enig med forespørgerne i, at vi ikke kommer uden om at diskutere en nedsættelse af arbejdstiden og en bedre fordeling af arbejdet i det danske samfund, hvis vores fælles mål er, at alle, der ønsker at arbejde, også skal have en mulighed for at arbejde, og hvis vi samtidig har den bestræbelse at gøre noget for børnefamilierne og gøre noget for ligestillingen, gøre noget socialt rigtigt og menneskeligt.

Hvis arbejdsministeren derimod havde svaret mig – hvad hun altså ikke gjorde, og

det er jeg glad for at hun ikke gjorde – at der overhovedet ikke var behov for arbejdstidsnedsættelse, det måtte klares over konkurrenceevnen og genoprettelsen af udlandets tillid til statsministerens person, så ville jeg have været skuffet, fordi både regeringens egen budgetredegyrelse, som jo opererer med en ret kraftig arbejdstidsnedsættelse som forudsætning, og alle internationale prognoser viser, at hvis ikke arbejdstiden i et eller andet fornuftigt omfang inddrages, vil arbejdsløsheden stige ganske voldsomt. Jeg konstaterer, at der altså her i folketinget tilsyneladende er meget bred enighed om dette udgangspunkt.

Når ministeren derefter går over til at sige, at det ikke er nogen enkel sag, så har ministeren 100 pct. ret. Det er et meget kompliceret og et meget besværligt spørgsmål. Derfor er det også nødvendigt, at man både i folketinget, i offentligheden og på arbejdsmarkedet tager problemet alvorligt.

Ministeren tog udgangspunkt i, at der jo gælder en bestemt rollefordeling, når vi taler om arbejdstid. Ministeren sagde, at traditionelt har det været et nationalt anliggende og ikke et internationalt anliggende, og at både den tidligere og den nuværende regering derfor har vendt sig imod eksempelvis rammedirektiver, vedtaget på EF-plan, om nedsættelse af arbejdstiden. Ministeren sagde også, at eksempelvis spørgsmålet om den ugentlige og daglige arbejdstid ikke var et lovgivningsspørgsmål, men et overenskomstpørgsmål. Alt dette har ministeren selvfølgelig fuldstændig ret i. Men problemerne hænger nu engang sammen, og derfor er dette, at der eksisterer en rollefordeling, som vi også accepterer eksisterer, ikke ensbetydende med, at man ikke i folketinget, i offentligheden og på arbejdsmarkedet kan prøve at formulere en samlet holdning til problemerne. Det har Danmark forsøgt at gøre internationalt under tidligere regeringer. Det opfordrer vi også den nuværende regering til at gøre, fordi en masse af de problemer, som arbejdsministeren var inde på i sit svar, bedst løses, hvis det sker som led i en internationalt koordineret nedsættelse af arbejdstiden.

Derfor er det selvfølgelig helt utilfredsstillende – og jeg er glad for, at arbejdsministeren ikke dækker dette synspunkt – at når udenrigsministeren skal give et virkeligt eksempel på, hvilke ændringer der er sket ved dannelsen af den nye regering – så ny er den